

Da Buggebanen var populær

Buggebanen lå like ovenfor oss. Den lå på et høydedrag ved Tanumkollen med runde bergknauser og småvokste furutrær som klamret seg fast i den skrinne jorda. Midt på festplassen lå det en rar stein. Den bestod liksom av flere små steiner som ble holdt sammen av noe som lignet sement. Vi studerte steinen omhyggelig.

«Den har kommet fra verdensrommet», sa de største guttene. Litt rart syntes vi det var at den ikke hadde laget større hull, men var glade for at vi ikke sto der da den kom deisende!

Det lå et gråfarget dansegulv av 5/4" bord fra et bergskal og ned mot skogen. På langsiden var det 2-3 meter rett ned. Der hadde det hendt at bråsinte odølinger kastet innpåsletne Nesbuer over rekkverket for å markere «revir». I enden av dansebanen tronet scenen, som ble pyntet med sommergrønt bjørkeløv hver gang det var fest.

Inne på Buggebanen var det satt opp små, rødmalte salgsboder og en skytebane. Mellom dansebanen og de små byggverkene med pulttak hang rekker med kulørte lamper. De hadde lysverkets inspektør koblet inn kostnadsfritt i ren takknemlighet over en begivenhetsrik karriere som keeper på Skarnes ILs fotballag i de harde trettiårene. Ryktet om innsatsen til den gamle fotballhelten gikk ikke upåaktet hen hos festdeltagerne. De kom med flaska, bød fram en dram og snakket med ærbødighet om Skarnesfotballen. Inspektøren drakk villig vekk og ble mer og mer opprømt over at han fortsatt ble husket som en fremragende keeper. Han følte at han måtte gi noe tilbake for alle vennlige ord. Med ustødige skritt gikk han ut på scenen, grep mikrofonen og sang med vibrato: «Jeg vil sitte på en sky og gyng - høyt i det blå - høyt i det blå!».

Og for å vise hvordan han satt og dinglet med beina på ei hvit godværs sky, gjorde han svingende bevegelser med armene, til stor applaus fra publikum.

Vi stod utenfor gjerdet og så på folkelivet. Ei gruppe eldre karer sto og sendte ei flaske med hjemmebrent mellom seg. En etter en tok de imot flaska, tørket av tuten med hånda og satte den mot munnen. Så drakk de som uskyldige kopplam til høylytte kommentarer fra de andre. Kvinnfolka sto utålmodige bak og snakket med moralsk indignasjon om fyll og alle de fjonge ungjentene som spradet rundt i trange langbukser, tupert hår og rød trutmunn og gjorde seg farlig lekke for unge gutter i brunst.

Foran skytebanen var det lang kø. Medlemmer fra Søndre Odalen Skytterlag prøvde å behandle det ustødige luftgeværet, slik de behandlet Kragen, i håp om å vinne en nipsfigur. Krone på krone ble lagt på disken mens funksjonæren byttet skive og talte opp resultatet.. Karer med grove arbeidsnever trykte av på den lille avtrekkeren og skjønnte ikke hvorfor det skulle være så vanskelig å treffe den svarte blinken. Men det var god trening foran elgjakta.

Utpå kvelden fyltes dansegulvet av ungdom som lot seg friste av 50-åras moderne storbandsmusikk. Fnisende sto vi utenfor gjerdet og så på alle som danset tett sammen. I pausen hendte det at de kysset hverandre. Da hadde vi litt å snakke om. Vi fant ut at de

kanskje gjorde mer også, for enkelte gikk forbi oss og forsvant til skogs hånd i hånd. Først flere danser seinere kom de tilbake. Da funklet de blanke øynene deres i skinnet fra de kulerte lampene. og kinnene var røde og hektiske som geitramsen i skråningen bak skytterbanen.